

eBOKLAGRET

Sigurd Agrell

Antika kaméer

Sigurd Agrell

ANTIKA KAMÉER

Originalutgåvan är från 1912.

Idé och utformning:

Franko Luin

franko@omnibus.se

ISBN 91-7301-486-9

Omnibus Typografi
www.omnibus.se/eBoklagret
eboklagret@omnibus.se

O | Omnibus |

Innehåll

ANTIKA KAMÉER	5
<i>Aphrodite Anadyomene</i>	6
<i>Eos</i>	7
<i>Charitisk vår</i>	8
<i>Danaë</i>	9
<i>Leda</i>	10
<i>Nausikaa</i>	11
<i>Skogsnatt</i>	12
<i>Artemis' jakt</i>	13
<i>Faun och nymf</i>	14
<i>Endymion</i>	15
<i>Thanatos</i>	16
<i>Psyche i Hades</i>	17
PLANETERNA	18
<i>Månen</i>	19
<i>Merkurius</i>	20
<i>Venus</i>	21
<i>Solen</i>	22
<i>Mars</i>	23
<i>Jupiter</i>	24
<i>Saturnus</i>	25

VÅR VID HAVET	26
<i>Maj</i>	27
<i>Morgonhymn</i>	28
<i>Solregn</i>	29
<i>I bokdungen</i>	31
<i>Kvällvisa</i>	32
<i>Tyst serenad</i>	33
<i>Andante</i>	35
<i>Stilla afton</i>	36
<i>Skymning</i>	37
<i>Hymn till morgonstjärnan</i>	38
I FURULANDET	39
<i>Klar dag</i>	40
<i>Återkomst</i>	41
<i>I hagen</i>	43
<i>Torpet</i>	44
<i>Bergslagsstaden</i>	45
<i>Den gamla gården</i>	47
<i>Ur svunnen tid</i>	48
<i>Det döda bruket</i>	54
<i>Nattvandringen</i>	56

ANTIKA KAMÉER

Aphrodite Anadyomene

Hur lugna brunno dina stjärnors lågor,
o klarblå morgon stänkt med skyars lila,
då Aphrodite steg ur havets vila,
skumboren, vit bland glitterstilla vågor!

Men nereider nyss hört stormen ila
— tätt slutna hop i bävans vilsna frågor
med lemmar skälvande i köldens plågor —
känt blodets oro i sitt hjärta sila.

— O Anadyomene! Stilla bar du
från första stund din skönhets vita ljus.
I helig ro allena hyllning tar du

av mörka rosors glöd och cittrors sus.
I evig ro. — Och dock ditt ursprung har du
från djupets dunkel, rört av stormens brus.

Eos

Var, rosenarmade, välkomnad! — Eos,
sprid sakta ut din purpurskära ljusning
på klara vattens glitterlugna krusning,
den kyska morgonsvalkans ljuvhet ge oss!

— I helig ömhet vi ånyo se oss
omkring på klarnad värld i stilla tjusning:
Hur skön du nalkas, mött av Zephyrs susning,
spädfotad, vingvit, saffransmantlad, Eos!

Hur klingar upp i morgonstundens renhet
en hymn till livet av sopranljus dur
vid smek av vind på varma kinders lenhet!

Hur klarögt kloka lyssna lundens djur
och källans nymfer! — — Klang av salig enhet:
Gestaltad harmoni står all natur.

Charitisk vår

O ljuva charis, strålande Aglaja,
hur vän du dansar i den unga vår —
kring dina höfters vekhet gräsen vaja,
viol och ros slå upp i dina spår!

Från skuldrans vithet nyss fick slöjan svaja.
Yr Zephyr leker med ditt gyllne hår.
I sol du dansar, strålande Aglaja,
av ljusa systrar följd bland myrtensnår.

I vårens blå med lek av sky och fjäril
er trädgård lik all världen står i glans. —
Se, röken stiger från vart altars äril

till Aphrodites lov! — Vid sång och dans
det röda vinet porlar ur sitt käril. — —
— Snart Dionysos tar vart hjärtas sans!

Danaë

Med blicken lyft mot kopparfångslets galler,
på bäddens röda silkeputor, naken,
vit vilar Danaë, nyss klarögt vaken,
om halsen prydd av guldked och koraller.

Fast natten gått och ute ljuset faller,
i mörkblått ligga skymningstungt gemaken.
Gul fladdrar lågan blekt på silverstaken.
Så dunkelt allt. — — Då blixtra till kristaller.

Däruppe högt en lucka undan skjutes. —
Ett regn av guld, en ström av solhett ljus
i kungadotterns öppna sköte gjutes:

Hon sjunker maktlös hän i saligt rus —
och häftigt Zeus i hennes armar slutes,
den gud hon dyrkat under ekars sus.

Leda

Ett träd i blomning ljust sin krona sträcker
hän över flodens spegelstilla glans,
som lugnt ett tåg av vita skyar täcker,
en krusning röjs av Zephyrs lätta dans.

I syn fördröjd vid spegeln, skär och smäcker
en ungmö står med drömsänkt ögonfrans. —
Hon spritter opp: ett sus av vingslag väcker
med ens i bävan hennes sinnens sans.

Av höjdens stråleld klarljust övergjuten
från veka bröst hon lyfter armen hän.
En svan slår ned, i vida vingar sluten

för dunmjuk barm hon böjer sina knän.
Ett skri, en suck. — Och stunden är förfluten.
Mot solens guld styr snövit svanen hän.

Nausikaa

I solen snövitt glänsa tvagna kläder.
Bland kiselstenar på den rena sanden
slöjfria ungmör spela boll på stranden
med axlars lenhet smekt av västans väder.

— Med pannan skuggad av den veka handen
slankmidjad, blåögd en ibland dem träder
ur leken ut och drömslum blicken gläder
åt syn av fjärrblått hav och himlaranden:

Nausikaa! — Hur underligt din barm
av glädje darrar för det stora vida!
Din längtan var det stormgrå havets larm,

där fram de vita spända seglen glida. — —
— Ej styrs du dit av hjältens starka arm.
Athene dömt dig, ljuva, tröstlöst bida.

Skogsnatt

Från yra fauners hop hörs mer ej skratten,
med vinvått skägg, i månens tysta ljus,
de somnat in från lekarna och spratten
bland rankors löv vid sönderslaget krus.

I kylblå ro står hög och stjärngles natten,
den mörka skogen suckar tung av sus,
från klippsvart brant blekt sorlar bäckens vatten
mot dalens dunkel ner med brustet brus. —

Ett trädvalv darrar till och trycks i sär:
en hög kentaur på tunga hovar träder
i månglans ut. Vid luden barm han bär

en sanslös mö med sönderslitna kläder,
om pannan vit, om kinden blodstänkt skär.
— I skuggans blå så åter in han träder.

Artemis' jakt

Sitt silverljus den tysta månen silar
lugnt genom kronorna av ek och lind.
Hur klar och ren den blåa natten vilar!
Blott popplar skälva än i saktad vind.

Hör, klang av fotslag genom tystnan ilar! —
Hän över bäcken störtar snabbt en hind.
Med bågen spänd och kogret ljust av pilar
yr följer Artemis med purprad kind.

Kring smäckra vrister vattnets glitter stänker.
Slanklemmad strax hon står på andra strand,
och silverpilen klingar till och blänker

och flyger sjungande ur hennes hand.
Så är hon borta. — Tyst sig dunkel sänker.
En silversky går över månens rand.

Faun och nymf

Med ögons vemod dolt i grova händer
en luden faun på knä än gråter sakta
bredvid en somnad nymf, han fått betrakta
en kvällblå stund vid klardjup källas stränder.

Han tyst där dröjt att hennes slummer vakta.
— Med ängens röda blom om vita länder
i vilans lugn hon ler med klara tänder. —
O, lätt hon sover, han må gråta sakta!

Snart väcks hon upp av månens bleka ny.
— I bön som förr hans händer tafatt gripa . . .
Som förr mot ljusa nejder skall hon fly —

han vandra hän mot dunklet: till sin pipa,
att sitta ned vid dimgrå kärrets dy
och spela ljuvt, att ve kan träden gripa.

Endymion

I grottans blåa dunkel somnad vilar
i dröm Endymion, den gossläpplene —
med högvälvt bröst, likt sonen av Alkmene,
på panterhud vid lossat kogers pilar.

Ett silverljus ur klyftans öppning silar
sitt glitters svalhet på den skönhetsrene.
Nyss vallmon honom sövt. Nu blid Selene
från rymdens ro mot jordisk kärlek ilar.

I stilla ömhet medan natten skrider
hon sina läppar vilar svalt mot hans,
tills morgonväkten flammar upp omsider.

Då svinner tyst hon hän i bleknad glans.
Med Gæas barn I delen, Uranider,
er sällhet — under glömskans blommors krans!

Thanatos

När nog de glänst vår lyckas stjärnebloss
och ingen längtan mer vårt hjärta äger —
en gång du kommer, bleke Thanatos,
med vallmoblomman till vårt tysta läger.

Ditt mörka huvud lutas mjukt mot oss,
men intet ord du i vårt öra säger —
blott smärtfritt stilla gör du hjärtat loss
och tankfullt sakta det i handen väger.

Så går du hän med det mot Hades' natt,
som endast dunkla skuggor säges hysa.
Vi stappla efter att dig hinna fatt.

Vi gå i mörkret skälvande och frysa.
Vart går vår färd med dig? I köld och natt —
skall ännu framför oss vårt hjärta lysa?

Psyche i Hades

O Psyche! — Vandrande mot undervärlden
med lampans låga fladdrande i handen,
vad ser du väl vid denna matta branden,
i denna strimma, där du ställer färden? —

Där skymta män i stål. Och ljust längs sanden
går ungmörs dans mot blomstervita gården.
Men ingen klang ha sköldarna och svärden.
Ej fötters takt ger eko över landen.

Ej höres spel av giga eller flöjt.
Blott sorl av djupens dunkelkalla floder.
Mot skuggor ser du, arma, tårglansögt. —

Här finns ej Eros, skönhetslekens broder:
På knä med huvudet mot vingen böjt
gråt ut till ro! Hos Natten. Hos din moder.

P L A N E T E R N A

(astrologiska fantasier)

Manifestum est quod omnia inferiora
subsunt superioribus.

Cornelius Agrippa

(De Occulta Philosophia)

Månen

Sorgbleka jungfru, vitklädd gå mot stranden
i doft av isopsblom och rosmarin,
när Månens glitter darrar över landen
på aspens blad och skuggblå slottsruin!

Låt blida pärlor glimma svalt i handen,
mot vit korall kyl dina läppars vin!
Gråt ut! — Och dölj en gåva tyst i sanden:
två silverringar i ett elfenskrin.

Sorgbleka mö! Stig upp en månvit natt,
då sakta sus går genom mörka pilar,
tag fram de smycken, vilkas glans är matt:

i deras lugna makt ditt öde vilar.
Träd stilla ut bland blad i silversus —
ditt blod får ro, ditt hjärtas sorg blir ljus!

Mercurius

Nu glädjas räv och mård, all skogens sluga
illistigt smygande lättfota djur,
nu är det tid att lammets halsblod suga,
i höga gräset gå de tyst på lur.

I färgrik mångfald markens blomster buga.
Giftsvampar fötts ur regnets ljumma skur.
I luften surra geting, bi och fluga.
I Kräftans rike vilar lömsk Merkur.

Vad väntar nu av smälek, svek och kval?
Det är din tid, du skiftande opal,
som dårar ögat med bedrägligt glimmer!

— Dock även din, du klara pärlemor:
mångfaldigt rik, vår ödesdröm syns stor
i lyckans glans och heta tårars skimmer.

Venus

Nu strålar Venus i lazuriskt blå.
Balsamiskt milda fläkta sakta vindar,
vid silverbäckar beta tysta hindar,
ur myrtensnåren näktergalar slå.

Med daggstänks glitter över blad och strå
en lustgård står bak gyllne gallergrindar,
i aftonsvalkan dofta hägg och lindar
och ljusst i blomning tusen fruktträd stå.

Där gå de älskande i stum berusning
med kind mot hettad kind och hand i hand
i vårens stora underbara tjusning.

Violen ångar över tysta land. — —
Men stjärnan sjunker. — Kalla dimmor lyfta.
Ur blåa grottor dolda källor snyfta.

Solen

Se, morgonstjärnans silverfackla släckes! —
Ur östervåg står Solens eldklot opp.
I lagerlundar fågeljublet väckes,
klar glänsar rymden över pinjens topp.

Heliotropers guld i glitter sträcket,
blygt dammens lotus öppnat ljus sin knopp.
Av intet Alltets djupa välvning täckes.
Ureldens strålhjul går sitt segerlopp. —

Nu sjunger blodet i de starkes hjärta,
i mannens barm och panterns ludna bröst.
Vinrankans löv fått färger brandhett bjärta —

snart stundar sommarns fest: den klara höst.
Seraf, låt elden ännu mäktigt flamma,
må stolt dess kraft benådade anamma!

Mars

I aftonhimlens grönbå tystnad lyser
i imblek glans en flamlik stor komet.
Ve, hemska hemligheter rymden hyser
i Lejonet står farornas planet!

För röde Mars vår kvalda tanke ryser,
gen kraft, o jaspis, ametist, magnet!
Nu tjuta varg och lo. Och havet fryser.
— Blott räddning ser den rätt magien vet:

I vise, skruden er i gördlar röde
och kronors järn besatt av diamant,
med hillebard i hand besvärj vårt öde

i svavelrök vid mörka klippors brant!
Demoner kallen opp ur lågors värld!
— I skyn står Mikael med gnistrött svärd.

Jupiter

I stund av ro förglömmom hat och svek —
hur sval och ren den vida rymden tiger!
Se, över kronan av en väldig ek
Chronidens lugna, klara stjärna stiger!

Till högre dåd, till mäktig strängalek,
till klang av stål hon hjältesjälur viger.
Vi darra ej, blir dom ock ödesdiger.
Vårt blod är lugnt, vår tinning kyligt blek.

Din stund är snar: O, stjärna, säg vårt mål,
safirens klara ro vårt sinne giv! —
Till mäktig harmoni, till klang av stål,

till ljusa dåd, o stolta, vig vårt liv! —
Vid guldsmidd tubas dån, från cittrors spel
i storm vi gå till kamp med Azazel.

Saturnus

Cypressers djupa skuggor falla tunga,
ur bruna moln går månens bleka ny.
Hör, havets askgrå vågor sakta sjunga
alltjämt sin dystra sång bland säv och dy!

I kvalmig vind förbrända grenar gunga.
Ur murkna stammar flädermössen fly. —
Nu är Saturni stund, den tröstlöst tunga,
din puls slår het, ditt hjärta känns som bly.

Du kvalde drömmare! — I onyxskålen
häll i det tunga dunkelröda vin! —
Sök upp din kammare i blå kupolen,

besvärj din sorg med klang av violin! —
Ditt hjärta glöm vid fala kvinnors smek!
— Hos Skorpionen står din stjärna blek.

V Å R V I D H A V E T

Maj

Stilla vatten sakta krusa
lätta ilar då och då,
mellan skyar, klara, ljusa,
rymden vilar blå.

Unga kronor sakta susa.
Första lärkan hör du slå.
I det klara, milda ljusa
stilla gå!

Unga kronor sakta sjunga,
stilla susa ljusa snår:
Maj är kommen. Maj den unga
med det ljusa hår!

Tyst där sälgens fransar gunga
blyg hon går.

Morgonhymn

Kom över mig på nytt, o toners lycka!
Av klar musik
föd mig en sång, som kan min kära smycka —
en stjärna lik!

Låt mig ett hjärta mot mitt hjärta trycka
av jubel rik!
O klara sång, du ljusa lycka,
ej från mig vik!

Ack, genom natten gick min stig,
där döda trän
ha susat Intets sång för mig.
Men natt vek hän. —

O morgon, jag vill prisa dig
på mina knän.

Solregn

Fall, du blida
regn i sol,
på reseda
och viol!
Dofter breda
ut sitt svall. —
Ljumma, blida
majregn, fall!

Fall på gröna
gräsets vall,
gläns och glittra
som kristall!
Ärlor kvittra.
— Låt oss gå
i den sköna
dagens blå!

Sjung, min kära,
sjung i soln
för resedan

och violn —
sjung än medan
solregn slår
pärlor, kära,
i ditt hår!

I bokdungen

Framåt sorlar klar en bäck
över gröna stenar.
Vita slån stå tyst i häck,
vagga veka grenar.

Skyar komma, skyar gå.
Klart är dagens glitter.
Blek i himlens djupa blå
imlik månen sitter.

Gällt ur skogens ljusa löv
klingar fågelkvitter.
Tyst en rå på sakta klöv
nalkas vågens glitter.

Sorla, bäck, i dröm mig söv!
Snart i sömn jag sitter.

Kvällvisa

Ur skogens dunkel
träd sakta hit!
Till gul ranunkel
och ängsull vit.

Till gräs i ljuset
av kvällröd sol.
Nu saktar suset.
Hör, göken gol!

Ur skogens gömma
snart hörs ej mer:
kom, låt oss drömma,
tills sol gått ner!

Tyst serenad

Bland körsbärsblom
i månens ljus
står vitt ditt hus.
Dit går jag from
på drömmens stig,
o kära.

Av daggkysst blom
och silverljus,
av sakta sus
jag flätar from
en sång för dig.

I morgon, när
du vaknar opp,
ditt hjärta bär
mitt ljusa hopp
i drömmen skänkt:

I månens ljus
på dig jag tänkt,

av daggen stänkt.
I silversus,
tyst vid ditt hus,
o kära.

Andante

Vid det stora ljusa
blåa havets vik
björk och hassel susa
sång till vägs musik.

Kvällens vindar krusa
lätt en mörkblå flik
i det vida ljusa.
Skyn av guld står rik.

Strandens hus av tegel
soleldsglimtar nå.
Fjärran vita segel
ännu sakta gå. —

Snart blir allt blott spegel
för ett stjärnglest blå.

Stilla afton

Bortom vida vattens ljusning
somnar vindens lätta susning.
Hän i rymdens blåa vila
skyar dö i guld och lila.

— Afton, o hur skön du nalkas!
Ljuvt den milda luften svalkas.
Daggens glitter stilla dalar. —

Hör! Ur boklövsdunklets salar
jubla dolda näktergalar.

Sjung, o hjärta, sjung och snyfta!

Snart skall stjärnljus stilla sila
blekt på havets lugna vila.
Över lundar, snår och vatten
snart står stum den blåa natten.

Ängens silverdimmor lyfta.
Sjung, o hjärta, sjung och snyfta!

Skymning

Nu slocknar dagen
i guld och rosa.
— O skymning, dala! —
På trötta vingar
styr hem sin kosa
en skugglik svala.

I bleka rymden
en stjärna tänder
sitt sakta skimmer.
— Kom till mig, kära,
räck dina händer
och var mig nära!

Nu svinner dagen. —
Det blåa skumma
oss sluter, kära.
— Räck dina läppar,
de varma, stumma —
o, var mig nära!

Hymn till morgonstjärnan

Stråla, klara morgonstjärna,
i den rena rymdens ljus!
Vaka vill jag ännu gärna,
somna först vid dagens brus.

Fjärran mina drömmar ärna
sig på lätta vingars sus:
Zephyr bär dem, morgonstjärna,
mot ditt klara ljus. —

Hög och sval i klardjup eter
vilar Alltets tysta värld,
hän mot blå oändligheter
går den fria drömmens färd.

Venus! — I ditt ljus
än jag dröjer gärna.
— Stråla, klara stjärna,
över stoft och grus!

I FURULANDET

Klar dag

Undan vek det tunga,
som mitt hjärta bar.
Blott för dig, du unga
klara dag, det var. —

Skogens fåglar sjunga.
Ekon ge mig svar.
Gröna grenar gunga.
Himlen strålar klar.

Stilla vill jag draga,
genom nejdens frid,
lyss hur sommarns saga
susar öm och blid.

Blomster mig betaga
ljuvt på äng och lid. —
Hjärta, glöm att klaga,
känn din ljusa frid!

Återkomst

I valv stå tysta träden,
här slutar skogsallén. —
Därborta vaggar säden
som förr i solens sken.

Där står det lilla huset,
som byggdes opp av Far!
Här har du gått i ljuset
i dröm din barndoms dar.

Ack, här en gång i våren
bland äppelblom stod Mor,
än ung med svarta håren
och blicken blå och stor.

Här blommade på landen
gullvivan och violn,
här grävde vi i sanden,
här sprungo vi i soln.

Och här gick Atis, hunden,
med bringan hög och vit.
Här åto vi i lunden
på bordet av granit. —

Men fjärran tiden runnit.
Det är ej mer som då.
Ack, skuggans frid har svunnit —
här inga aspar stå.

Syrenens valv av lila
är borta —hugget ner!
På grindens stolpar vila
järnkulorna ej mer.

I hagen

Vagga, vagga, ormbunksstad!
Under björkars ljusa blad
här bor Smultronblomma.
Blåbärsstånd och lingonris,
västanvindens milda bris
tjäna henne fromma.

Högt på granens gröna gren
i den klara solens sken
skrattnöjd skatan sitter.
Ekorn går med lätta fjät,
rör ej spindelns fina nät
stänkt av daggens glitter.

Smultronblomma, blyg och vit! —
snart nog kommer fjäriln hit
mjukt på röda vingar.
Kring din ljusa ormbunksstad
mellan björkars ljusa blad
svävar han i ringar.

Torpet

Vind i ljusa lindars blom,
sol på röda väggar,
stark slår doftens rikedom
ut från vita häggar.

Tuppen gal med buktat skoft
stolt på strama läggjar.
I det höga gräsets doft
fölet står och gnäggar.

Gubben till sin slipsten går,
stenen rullar, vatten slår.
Runtomkring i gröna snår
surra bin och flugor.

Blå och molnvit himlen står
över röda stugor.

Bergslagsstaden

Bland blånande bergen
här vilar du, stad,
i ljuslugna färgen
av vaggande blad.

Se älven, se spången,
hur böljorna gå!
Se holmen och stängen
med ryttaren på!

Och kyrkan på näset
står glimmande vit.
— Milt vajar mig gräset
sitt välkommen hit. — —

Här gick syster Rolig
och prata i soln
bland stojande ungar,
som ryckte i kjoln.

Här kråma Postmästarn
på snäckbetslad häst
i blå pantalonger
och snövit väst.

I grönljusa backen
bland häggarnas sus
stod Kungliga Ottos
porlinsfyllda hus. —

De vila, de döde!
— Men älven går blå
med vågor som glittra
och löjor som slå . . .

Den gamla gården

Än i mitt hjärta bor en ton
från mormors mors klavér
och eka många lätta steg
av värmländsk kavaljer —
jag känner rytm av gammal vals
och fläkt av ljusa tyll
kring herrgårdsflickors vita hals
och knä, som sirligt neg.
— Ack, under många långa år
hos mig den rytmen teg!

O flydda tid, o ljuva tid
i åren djupt tillbaka,
du står framför mig öm och blid
i nattens ljusa vaka!
Jag lyss till spel av händer små,
som smekts av mina fäder. —
I parkens ro jag rörd må stå
i dröm bland lind och fläder.

Ur svunnen tid

I. Bergsrådet

Han varit i stallet och unghästen smekt.
Han gått över gården, där pojkarna lekt
med dundrande masurklot.

Han synat i hyttan, där järnet kom rött
i skymningen fram, av kolglöden fött,
av starka gestalter taget emot,
svarta av stybb och sot.

Nu sommarnatt låg blå och stum.
Han stod i sitt stora arbetsrum
med bokklädda väggar: band vid band
av böcker han samlat i lugna dar
och böcker han ärvt av sin lärde far.
Han satte sig ner vid lågans brand
med Tacitus i sin hand.

Hans höga hjässa var silvrad och kal,
en ädel ro bar hans anletsoval
och blicken brann tankfullt blå.
Vid fönstrets svalka i doft av jasmin
han läste sitt kära stolta latin

och hörde sin lugna klocka gå
med sjungande takt i sin vrå.

Från väggen tog han sin höga Homer:
hexametern klang i hans hjärta ner
sin vaggande böljegång. —
Han fostrats i antikens ro,
han ägde dess klara skönhetstro.
Han levat vid ädla ord och sång
sin levnad lugn och lång.

II. Biskopinnan

En vitklädd herrgårdsflicka
med lingonris i ditt mörka hår
blev du vigd vid den ljuse skalden
en soldag, vid tjugo år.
Han reste sorglöst mot söder
med dig, den första han kysst.
Det kom brev till syster och bröder.
Så blev det alltmera tyst.

En gång dock på trettitalet
Kaptenskan fick ett brev
Den darrande trängda pikturen
jag tytt i de rader du skrev:
Vid kyrkan på björkvuxna näset,
vid fädrens järnmonument —
du ville gråta ut i gräset
allt, vad du i stumhet känt.

III. Skaldens sista hemkomst

Han kommit åter sin sista gång
— med stum den sång,
han rik inom sig känt tona —
till diktens hem, till den ljusa gård,
som ömt gett vård.
Han stod under lönnens krona.

Så blå var himlen och sol sken klart.
Med huvud bart
han stod och lyddes till lövens sägen.
Längs försens sorlande vita brus
i sommarns ljus
han gick den välkända vägen. —

Han stod vid sjön. I dess klara våg
sin bild han såg.
I sorgtungt grubbel han dröjde: —
hans panna fåråd och grått hans hår
av döda år.
I smärta blicken han höjde. — —

Då skalv hans hjärta — en silverklang
ur strängar sprang,
de kommo brusande orden: —
i fjärran såg han de fria berg
av dimblå färg,
den ljusa himlen i Norden!

I styrka välldes ett sångens brus.
Om klarhet, ljus.
Se'n länge slocknad ur minnet
en hymn på saliga läppar steg.
— Så tystnad teg.
Och mörker föll över sinnet.

Han stod vid sjön. I dess klara våg
sin bild han såg.
Hur tyngde de stumma åren! — —
Längs strandens björkar sin vandring gick
med slocknad blick
en lutande åldring bland snåren.

IV. Ingénuerna

I vita förkläden, med duk om håret,
de gingo trallande vid bak och stök,
de buro mjölk till kalven, löv till fåret
och strödde enris över trapp och kök.

Till krans de plockade förgätmigejer
och lärde Axels öden utantill.

Med tunna stämmor sjöngo rört de Geijer
i kvällens skymning vid klaverets drill.

Från svala bäddar i den mörka natten
de ställde skygga frågor till varann,
när vinden pep och regnets tunga vatten
i sorgsen suckan över taket rann.

Det döda bruket

Här är det döda bruket. — —
Tyst bland förvuxna björkar står
vid vildbins surr i häckars snår,
regnmultnad, utan ans och vård,
den gamla röda herregård,
där du blev född. — Ack, tretti år,
snart mer, du ser tillbaka! — —
Här bolmat rök, här glödde brand,
här kändes marken skaka. —

Nu allt är tyst. Av ödets hand
blev undan allting struket
av liv, som sjöd vid forsens rand.
Det stora stolta bruket
blott lämnat mark förödd och kal.
Ej mer fås järn från Liljendahl! — —

Se, enögd, grå, sin sakta led
en man på kryckor linkar ned:
Det Lindberg är. Fars bäste smed.
— En stålbit tog hans öga ut.

Nu går han lam mot livets slut.
Men minnet har den gamle kvar.
Hans ljusblå blick blir djup och klar
vid tal om flydda dar.
Från Dalslands strand till Norrlands skog
från bruk till bruk med Far han drog.
Vid Satakundas forsars brus
i vilda finnars rus
de klarat sig för skott och kniv.
Rikt var hans långa liv!
Ett minne ifrån forna dar
i ödenejden går han kvar,
ett fattighjon i trasad rock,
trots livets slag ej bitter dock.
Hans blick är klok, han vänligt ler.

Snart skall han icke finnas mer.

Nattvandringen

Jag har gått och gått i natten.
Gått i mina fäders skog.

Fjärran bortom forsars vatten
har jag hört, hur suset drog
genom kronorna i natten
i de dödes höga skog.

Över björnmosskärr och stenar
stig jag följt i månens ljus
fram bland vindfallsris och enar
i den tunga nattens sus.

Under furors mörka grenar
har jag gått i månens ljus.

Opp mot Granbergsåsens vidder
i den smälta kådans lukt
har jag gått och gått i suset
i de våta barrenes fukt.

— Det är dager! Gyllne ljuset
strålar över Råmsjöns bukt. —

Susen kronor:

Här är landet,
landet, där du hemma hört!
Främling blev du, brustet bandet —
vid ditt hjärta tungt det rört:

Var är hemmet, furulandet,
järnmanssonen, dit du hört?